

Rachel Hauck

NUNTA
Rochia de mireasă

Ediția a doua

Traducere din limba engleză:
Dana Dobre

Cuprins

Capitolul unu	9
Capitolul doi	22
Capitolul trei	32
Capitolul patru	41
Capitolul cinci	53
Capitolul șase	71
Capitolul șapte	82
Capitolul opt	101
Capitolul nouă	109
Capitolul zece	121
Capitolul unsprezece	134
Capitolul doisprezece	153
Capitolul treisprezece	164
Capitolul paisprezece	173
Capitolul cincisprezece	192
Capitolul șaisprezece	202
Capitolul șaptesprezece	209
Capitolul optsprezece	223
Capitolul nouăsprezece	238
Capitolul douăzeci	248
Capitolul douăzeci și unu	257
Capitolul douăzeci și doi	272
Capitolul douăzeci și trei	282
Capitolul douăzeci și patru	300
Capitolul douăzeci și cinci	308
Capitolul douăzeci și șase	314
Capitolul douăzeci și șapte	324
Ghid pentru grupul de lectură	331
Mulțumiri	333
Nota autoarei	335

Capitolul unu

Charlotte

14 aprilie

O adiere, o schimbare abia simțită în țesătura celor nevăzute o făcu să ridice privirea și apoi să ocolească un pâlc de fagi umbroși. Charlotte se opri pe întinderea verde, îngrijită, a domeniului Ludlow, să tragă adânc în piept aerul proaspăt și să contemple elementele zilei – cer albastru, copaci primăvăratnici, lumina soarelui reflectându-se în parbrizele mașinilor parcate.

Se trezise în dimineața aceasta cu nevoia fierbinte de a se gândi, de a se ruga, de a se apropia de cer. Își trăsesese pe ea perechea preferată de pantaloni scurți și condusesese până sus pe creastă.

În loc de singurătate, Charlotte găsi în colțișorul ei de pe Muntele Roșu un furnicar, un du-te-vino de cumpărători, căutători și vânzători de chilipiruri. Licitația anuală de antichități, organizată în Ludlow și destinată străngerii de fonduri pentru săraci, era în toi pe pământurile bogate ale domeniului.

Charlotte își ridică, dintr-un gest, ochelarii de soare pe cap, iritată de intruziune. Era sanctuarul ei, chiar dacă restul lumii n-o știa. Mama obișnuia s-o aducă aici la picnic, după ce parca pe un drum lăturalnic, acoperit cu pietriș, furișându-se împreună cu Charlotte pe proprietatea Ludlow, râzând și spunând în șoaptă „Șșt!”, de parcă ar fi scăpat basma curată după ce făcuseră ceva amuzant și savuros.

Găsea un locșor pe partea ascunsă a unei coline, întindea o pătură, desfăcea o găletușă cu pui sau o pungă de la McDonald's și respira adânc, privind peste valea ce se-ntindea spre Orașul Magic. „Nu-i așa că-i frumos?”

- Da, spunea de fiecare dată Charlotte, dar ochii ei erau la mama, nu la luminile orașului Birmingham. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Charlotte vreodată. Mama avea un fel de *a fi* pur și simplu, însă murise înainte de a-i împărtăși acel dar lui Charlotte.

Strigăte ascuțite tulburară clipa de nostalgie a lui Charlotte. Ofertanți și cumpărători intrau și ieșeau din cortul întins pe peluza laterală, în care urma să se desfășoare licitația.

Ferindu-și ochii de lumina piezișă a soarelui, Charlotte stătea ne-mișcată în adierea vântului și se uita pur și simplu, gândindu-se ce să facă. Să se întoarcă acasă sau să se plimbe prin împrejurimi? Nu-i trebuia nimic și nici nu-și dorea nimic din ce ar fi putut găsi în acel cort. Și, chiar să fi vrut ceva, oricum n-ar fi avut bani să cumpere.

De fapt, simțea nevoia să se gândească la tensiunile recente cu familia lui Tim și să se roage. Mai precis, la tensiunile cu Katherine, cumnata lui. Toată încurcătura îi cerea să reconsidere pasul pe care se pregătea să-l facă.

Când Charlotte o porni înapoi spre mașină, vântul o izbi din nou cu putere și o făcu să arunce o privire în urmă. Printre copaci și dincolo de cort, ferestrele de la etajul al doilea al conacului Ludlow, construit din piatră și sticlă, străluceau în lumina aurie a dimineții și păreau să vegheze asupra a tot ce se întâmpla în curte.

Vântul făcu apoi lumina să se schimbe, o umbră trecu prin dreptul ferestrei și casa păru să-i facă cu ochiul. *Vino și vezi...*

- Bună. Vocea unei femei impunătoare o făcu pe Charlotte să se întoarcă. Nu pleci așa de repede, nu-i așa? Mergea greoi pe panta peluzei, ținând o cutie în brațe.

Charlotte o recunoscuse. Nu după nume sau după față, ci după aură. Una dintre sudistele get-beget care populau orașul Birmingham. Dintre cele cu un ten proaspăt, lenjerie călcată la dungă, bluză din bumbac și un șirag modest de perle. Se opri lângă Charlotte, trăgându-și respirația.

- Nici măcar nu te-ai dus până sus la cortul de licitații. Te-am văzut când ai parcat, drăguțo. Hai, avem articole frumoase la licitație! E prima oară când vii aici? Vârî mâna în cutie și scoase un catalog. A trebuit să merg la mașină să mai iau. Suntem foarte aglomerati anul ăsta. Ei bine, vezi și tu după mașini. Amintește-ți, toate

veniturile merg la fundația Ludlow. Dăm milioane, sub formă de donații și burse, în tot orașul.

– Admir de mult fundația. Charlotte începu să răsfoiască într-o doară catalogul.

– Eu sunt Cleo Favorite, președinta Fundației Ludlow. Îi întinse mâna lui Charlotte. Tu ești Charlotte Malone.

Charlotte o privi un moment pe Cleo, scuturându-i încet mâna.

Ar trebui să fiu impresionată că mă cunoști sau s-o iau la fugă, țipând, înapoi spre mașină?

Cleo zâmbi. Dinții i se asortau cu perlele.

– Nepoata mea s-a căsătorit anul trecut.

– Înțeleg. Și-a cumpărat rochia din magazinul meu?

– Da, și o vreme am crezut că o încântă mai degrabă să lucreze cu tine, decât să se mărite cu logodnicul ei. Ai o afacere pe cinste.

– Am fost foarte norocoasă. Am mai mult decât ar fi putut visa vreodată o fată săracă și orfană. Cine e nepoata dumitale?

– Elizabeth Gunter. S-a măritat cu Dylan Huntington. Cleo porni spre cort. Charlotte o urmă din politețe.

– Sigur că da, mi-o amintesc pe Elizabeth. A fost o mireasă frumoasă.

– Și-a vrut să știe toată lumea. Cleo râse și își flutură mâna în aer. Aproape l-a băgat în faliment pe sărmanul meu frate. Însă o dată te măriți, nu-i așa?

– Cam asta ar fi ideea. Charlotte își atinse cu degetul mare piatra inelului de logodnă – motivul pentru care venise astăzi cu mașina până aici. Se opri la marginea cortului.

– Deci, Charlotte, cauți vreun articol anume? Ceva pentru magazinul tău? Cleo lăsă cutia cu cataloage pe o masă și o porni pe culoarul principal ca și cum s-ar fi așteptat ca Charlotte să o urmeze. Avem de vânzare câteva șifoniere frumoase. Catalogul îți indică numărul lotului, când și unde să licitezi. Vânzătorul de la licitație se duce direct la piesă. Ni s-a părut mai ușor decât... ei, dar ce contează? E o licitație grozavă și totul merge ca pe roate. Spune-mi, ce cauți? Cleo lăsă capul într-o parte și își sprijini mâinile în șold.

Charlotte păși în umbra cortului.

- De fapt, Cleo - *Eu am venit aici să mă gândesc* - magazinul meu e exclusiv modern. Charlotte răsuci catalogul în mână. Dar cred că e întotdeauna amuzant să arunci o privire.

Ar putea să meargă printre rânduri, să se gândească și să se roage în același timp, nu-i așa?

- Bineînțeles. E musai să găsești ceva ce îți place în timp ce... arunci o privire, zise Cleo, făcând cu ochiul. Funcționează cel mai bine atunci când îți dai mână liberă să-ți cheltuiești o parte din banii câștigați cu greu.

- Am să țin minte.

Cleo se îndepărtă grăbită, iar Charlotte alege un culoar pe care să rătăcească în timp ce avea să analizeze piesele, ca și când răspunsul pe care-l căuta putea fi ascuns printre vechituri și antichități.

Poate va auzi: El e *alesul*, când va trece prin fața unui cabinet din secolul XX sau a unui șifonier de secol XIX.

Dar probabil că nu. De cele mai multe ori, răspunsurile nu-i veneau pur și simplu din eter. Și nici nu îi picau în poală. Ea muncea pentru răspunsurile legate de viața ei. Își sufleca mânecile, evalua situația, calcula costurile și lua o decizie. Altfel n-ar fi deschis nicio dată Malone & Co.

Charlotte se opri în fața unei mese din lemn închis la culoare, și își trecu degetele peste suprafața ei. Bătrâna Gert avea una la fel în hol. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Charlotte se aplecă să vadă dacă partea de dedesubt era însemnată cu marker roșu.

Nu era. Charlotte trecu mai departe. Nu era masa lui Gert. Vai, fusese atât de furioasă atunci când descoperise că nepoata ei o mângălise cu markerul roșu!

La capătul culoarului, Charlotte se opri oftând. Ar trebui să se întoarcă în oraș. Oricum, avea programare la coafor peste câteva ore.

O porni, în schimb, pe următorul culoar, lăsându-și gândurile să-i zboare către Tim și bătaia ce se dădea în inima ei.

Până acum patru luni, se simțea la adăpost în viața ei liniștită, confortabilă și previzibilă. Apoi antreprenorul care îi renovase magazinul a convins-o, după ce i-a ținut un discurs, să-i accepte invitația la masa de Crăciun. A așezat-o lângă Tim Rose, schimbându-i astfel viața.

Un birou cu capac, lipsit de strălucire și demodat, îi atrase atenția. Charlotte se opri în fața lui și îl atinse ușor. Dacă fibra lemnului ar putea vorbi, oare ce povești ar spune?

Despre un soț care ține finanțele familiei? Sau despre un copil care își face temele? Despre o mamă care le scrie o scrisoare celor de-acasă?

Câți bărbați și femei au stat, oare, la acest birou? Unul sau sute? Care le erau speranțele și visurile?

O piesă de mobilier care a supraviețuit timpului. *Asta* își dorea ea? Să supraviețuiască, să fie parte din ceva important?

Voia să *simtă* că aparține familiei Rose. Cu siguranță, Katherine n-o făcea, nici pe departe, pe Charlotte să se simtă ca o piesă din colecția gregară de frați, mătuși, unchi, veri și prieteni de-o viață.

La prima lor întâlnire, atunci când Tim i-a spus lui Charlotte că are patru frați, ea n-a reușit nici măcar să-și imagineze cum ar putea fi. Suna incitant. L-a bombardat cu întrebări. Charlotte n-o avusese decât pe mama. Și apoi pe bătrâna Gert, după ce mama murise.

Nu trăise niciodată cu un frate sau cu o soră, ca să nu mai vorbim de patru. Ca să nu mai vorbim de un băiat.

Acesta să fi fost motivul pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui Tim Rose după doar două luni? Fascinația? Acum nu mai era sigură că o făcuse din iubire. Nu era sigură nici măcar că o făcuse ca să se simtă parte dintr-o familie mare.

Charlotte coborî privirea spre inelul de logodnă, filigranat, din platină, cu diamant de un carat, care îi aparținuse bunicii lui Tim.

Dar inelul nu putea să-i dea răspunsuri. *Ea*, la rându-i, nu avea răspunsuri.

– Charlotte Malone? O femeie rotunjoară, cu o înfățișare plăcută, o abordă din cealaltă parte a unei mese de sufragerie. Am citit despre tine în *Nunți din Sud*. Arăți ca în fotografie.

– Sper că ăsta-i un lucru bun, zise Charlotte zâmbind.

– O, da. Magazinul tău pare fermecător. M-a făcut să-mi doresc să mă fi căsătorit din nou.

– Am avut noroc cu știrea aceea.

Când o sunase astă-toamnă redactorul, fusese ultima întâmplare norocoasă dintr-un șir considerabil.

– Sunt căsătorită de treizeci și doi de ani și citesc cu sfințenie *Nunți din Sud*, aproape ca pe Biblie. Pur și simplu ador nunțile, tu nu?

- Eu ador rochiile de mireasă, cum altfel?! zise Charlotte.

- Îmi imaginez. Râsul femeii stărui în aer în timp ce își luă rămas-bun și atinse în treacăt brațul lui Charlotte.

Adora *de-a dreptul* rochiile de mireasă. De când era doar o copilă, satinul și strălucirea rochiilor albe pur și simplu o amețeau. Îi plăcea să vadă cum se transfigurează o mireasă atunci când îmbracă rochia perfectă, în ochi oglindindu-i-se speranțe și visuri.

De fapt, era și ea pe cale să se transfigureze – să îmbrace rochia perfectă, iar speranțele și visurile să i se oglindească în privire.

Care era, până la urmă, problema? Care era motivul pentru care tot ezita? Se gândise la cincisprezece rochii, nu probase nici măcar una. Data de 23 iunie avea s-o prindă nepregătită.

Cu un an în urmă, în februarie, abia mai făcea față, investind tot capitalul în stocuri, în timp ce-și înjgheba magazinul într-o căsuță din 1920, în Mountain Brook.

Și apoi s-a trezit cu un cec bancar în valoare de o sută de mii de dolari, apărut de nu se știe unde. După săptămâni bune în care a trecut de la entuziasm la panică și în care a încercat să afle cine i-ar fi putut da atâția bani, Charlotte a încasat cecul și, într-un târziu, și-a renovat magazinul. Și totul s-a schimbat.

Tawny Boswell, Miss Alabama, i-a devenit clientă și a făcut-o celebră. Au sunat cei de la *Nunți din Sud*. Și apoi, cireașa de pe tort, Charlotte s-a dus la cina de Crăciun și a stat lângă un bărbat chipeș, care fermecase pe toată lumea din încăpere. Nici nu-și terminase bine supa de stridii, primul fel al serii, că Tim Rose îi cucerise inima și ei.

Sărutul diafan al destinului îi făcu sufletul să se înfioare, în vreme ce adierea care unduia peste vârful muntelui îi mângâie picioarele. Oare mirosea a ploaie? Aplecându-se să privească prin deschizătura cortului, Charlotte nu reuși să distingă decât lumina soarelui falnic ce stăpânea cerul de un albastru cristalin. Nici măcar un nor la orizont.

O luase înainte pe următorul culoar, când telefonul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor. Era Dixie.

- Bună, Dixie, e totul în regulă la magazin?

- E liniște. Dar a sunat Tawny. Vrea să se-ntâlnească cu tine mâine, la trei.

Duminică?

- Totul e-n ordine? Părea ok? E încă mulțumită de noi?

Charlotte petrecuse luni întregi încercând să găsească rochia perfectă pentru Miss Alabama, făcând nopți albe, implorându-l în șoaptă pe Dumnezeu iubirii să o ajute să-i împlinească lui Tawny visurile.

A descoperit apoi un designer din Paris, încă necunoscut, și a înțeles imediat că a dat peste o mină de aur și că acela avea să devină brandul ei de mătase albă.

– Sun-o și spune-i că mâine e perfect. Avem biscuiți și brânză în barul cu gustări? Cafea, ceai, apă și suc?

– Suntem aprovizionați. Tawny părea entuziasmată, așa că nu cred să-ți spună că are de gând să se ducă la alt magazin.

– Dix, de cât timp lucrăm noi împreună în afacerea cu rochii de mireasă?

– De cinci ani, de când ai deschis magazinul.

Dix, pragmatică și calmă, ca întotdeauna.

– Și de câte ori am pierdut noi o clientă în ultima clipă? Chiar și după nenumărate ore de căutări pe la designeri pentru a găsi rochia perfectă.

– Pe-atunci nu știam ce facem. Acum suntem experte, zise Dixie.

– Știi foarte bine că nu are nicio legătură cu noi. Uite, am s-o sun eu pe Tawny și am să-i spun că ar fi perfect să ne-ntâlnim mâine.

– I-am spus deja. Nu mi-am închipuit că vrei s-o refuzi. Vocea lui Dixie era întotdeauna plină de siguranță. Era un dar ceresc. Era fundația solidă pe care se ridica visul lui Charlotte. În orice caz, unde ești, Char?

– Sus, pe Muntele Roșu. Pe domeniul Ludlow. Am venit aici să mă gândesc, dar am dat peste puhoiul de lume de la licitația anuală. Chiar acum, când vorbim, mă plimb printre antichități.

– Oameni sau lucruri?

Charlotte zâmbi, cercetând figurile cenușii ce umpleau culoarele.

– Câte puțin din amândouă. Se opri în fața unei vitrine cu bijuterii, închisă cu lacăt. Piese originale ar fi accesorii perfecte pentru miresele ei. Charlotte păstra un stoc de coliere, cercei, brățări și tiare unicate. Detaliile erau cele care o ajutau să-și desăvârșească succesul.

– Că tot veni vorba de nunți, zise Dixie apăsât.

– Despre asta vorbeam?

- Nu despre asta vorbim noi mereu? Invitațiile pentru nunta *ta* sunt încă pe biroul din depozit, Charlotte. Vrei să le aduc acasă diseară?

Dix și soțul ei, Jared, Dr. Bunăciune, după cum îi spunea ea, locuiau într-un apartament în Homewood, vecini cu Charlotte.

- Stai puțin... serios? Sunt încă pe biroul din depozit? Credeam că le-am luat acasă.

- Dacă le-ai luat cumva, ei bine, atunci au venit înapoi.

- Ha, ha, ce amuzantă ești, Dixie. Da, sigur, adu-le acasă. Pot să lucrez mâine la ele, după ce mă-ntorc de la biserică. Trebuie să văd dacă doamna Rose nu are cumva o listă de invitați din partea lui Tim...

- Te întâlnești cu Tawny la trei.

- Da, ok, după ce mă-ntâlnesc cu ea. Sau pot să lucrez la ele luni seară. N-am nimic programat pentru luni seară.

- Charlotte, pot să te-ntreb ceva?

- Nu...

- Te măriți peste două luni și...

- Am fost doar puțin ocupată, Dixie, asta-i tot.

Charlotte știa unde bate prietena ei cu întrebările. Charlotte își pusese singură aceleași întrebări timp de săptămâni, și tocmai nevoia unor răspunsuri o împinsese azi să urce pe munte.

- Am timp.

- Dar timpul se scurge.

Știa. Știa.

- Ar fi trebuit să alegem o dată cândva în toamnă pentru nuntă. Logodnă rapidă, nuntă rapidă... mă ia cu amețeală.

- Tim e un bărbat uimitor, Charlotte.

Știa. Știa. Era însă uimitor pentru ea?

- Uite, ar fi mai bine să-nchid. Trebuie să cobor de pe munte în câteva minute ca să am timp să-mi aranjez părul. Te sun mai târziu.

- Distracție plăcută în seara asta, Charlotte! Să n-o lași pe Katherine să te dea peste cap. Spune-i să nu te mai necăjească. Pur și simplu, fii acolo cu Tim. În primul rând, amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit.

- Voi încerca.

Charlotte închise, dar sfatul lui Dixie îi stăruia în minte. În primul rând, *amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit*.

Totul se întâmplase pe nerăsuflăte, cu fluturi în stomac, roman-tism și iar romantism. Nu era sigură că putea găsi măcar un motiv real, serios în tot vârtejul acela de emoții. În timp ce-și croia drum prin mulțime ca să iasă din cort, Charlotte fu luată pe sus de valul de oameni.

Îi zâmbi bărbatului de lângă ea și încercă să-l ocolească.

– Scuzați-mă.

Bărbatul însă nu se clinti, rămase bine înfipt pe picioare, pri-vind țintă la articolul ce urma să fie scos la licitație.

– Scuzați-mă, dar dacă mi-ați da voie să trec, nu v-aș mai sta în cale. Licitați pentru acel... Charlotte se uită peste umăr. Cufăr? *Acel cufăr urât?*

– Adunați-vă aici! Vânzătorul de la licitație sări pe un pedestal, lângă cufăr. Puhoiul de cincisprezece, douăzeci de oameni se năpusti în față, luând-o târâș și pe Charlotte. Se împiedică, pierzându-și sabotul, în timp ce era purtată de masa de oameni înainte. Suntem gata să începem licitația.

Bâjbâind după sabotul răătăcit, Charlotte își dădu seama că nu are cum să-l găsească și decise să mai aștepte. Licitanții pentru acest articol păreau foarte hotărâți. Cât putea dura licitația? Zece minute? Putea fi chiar distractiv să vadă de aproape întregul proces.

Douăzeci de dolari. Cufărul nu părea să valoareze mai mult. Charlotte aruncă o privire în jur să vadă cine era dispus să arunce banii pe o cutie de lemn lipsită de strălucire, ponosită și zgâriată, cu chingi de piele roase și crăpate.

Adjudecătorul era un bărbat care nu avea nimic aparte. De înăl-țime și greutate medie. Cu un păr ce se poate să fi fost cândva castaniu, acum devenit însă... sur? Cenușiu?

Purta în schimb o cămașă de un violet țipător, băgată în pantalonii gri-cărbune, prinși peste umeri cu bretele din piele. Sărise pe pedestal cu pantofii lui sport foarte curați.

Charlotte zâmbi. Îl găsea atrăgător, deși, atunci când și-a în-dreptat privirea spre ea, vâlvătaia albastră a ochilor lui mai degrabă a tulburat-o. Se dădu un pas în spate, dar rămase blocată în mulțime, din toate părțile.

- Lotul numărul zero, spuse judecătorul, iar vocea lui gravă o pătrunse și se cuibări înăuntrul ei ca o perlă caldă. Lotul cu numărul zero? Răsfoi paginile catalogului. Nu exista niciun lot cu numărul zero. Verifică apoi lista detaliată de la sfârșit. Dar nu era înregistrat niciun cufăr, nicio ladă, nicio valiză și niciun geamantan.

- Acest articol a fost salvat dintr-o casă cu doar câteva minute înainte să fie demolată. Cufărul a fost făcut în 1912, zise judecătorul și se aplecă spre mulțime. A fost făcut pentru o mireasă.

Privirea lui se opri asupra lui Charlotte, iar ea tresări și simți că i se taie respirația. De ce se uita la ea? Își ascunse la spate mâna cu inelul.

- E vechi de o sută de ani. Un secol. Armătura și pielea sunt originale și întreaga piesă este în stare bună, doar cam aspră și uscată.

- Ce s-a întâmplat cu încuietorea? Bărbatul din stânga lui Charlotte arătă, cu catalogul făcut sul, spre alama noduroasă ce înclua capacul.

- Ei bine, asta este o cu totul altă poveste. Vedeți voi, a fost sudată. Vânzătorul se aplecă și mai mult spre mulțime. Din nou, ochii lui albaștri rătăcitori și înflăcărați se opriră asupra lui Charlotte. De o fată cu inima frântă, zise el, mișcând din sprâncenele cenușii și stufoase.

Femeile din grup exclamară, într-un glas, „Ooo...” și se aplecară să vadă mai bine cufărul, în vreme ce Charlotte mai făcu un pas în spate. De ce o privea tocmai pe ea? Își duse instinctiv palma la piept, de parcă ar fi vrut să oprească zvâcnirile fierbinți ce îi puseseră stăpânire pe tot trupul.

- Iar, pentru cine și-o dorește cu adevărat, înăuntru e o comoară neprețuită.

Scrută adunarea ce părea să fie tot mai numeroasă și făcu cu ochiul. Atmosfera fu străbătută de un val de râsete, iar judecătorul păru satisfăcut că le captase tuturor atenția.

Bine, Charlotte a priceput. Nu era *de fapt* nicio comoară minunată înăuntru. Nu voia decât ca ei să creadă că ar putea fi. Era un vânzător pe cinste. Bravo lui!

- Hai să începem licitația de la cinci, zise el.

Câțiva se desprinseră din mulțime și se îndepărtară, slăbind presiunea ce o țintuise până atunci în loc pe Charlotte. Vârtejul de

aer răcoros pe care-l simți dintr-odată în jurul picioarelor era plăcut.

– Oferă cineva cinci? zise el din nou.

Charlotte cercetă chipurile celor care mai rămăseseră. Hai, să liciteze cineva cinci dolari. Acum, odată ce cufărul avea un preț și îndurase răsetele batjocoritoare, îi devenise simpatic. Auzind puțin din povestea lui, nu i se mai părea jalnic.

Toată lumea, *toate lucrurile* aveau nevoie de iubire.

Se scurseră alte câteva secunde. Să liciteze cineva, vă rog!

– Ofer eu cinci, zise Charlotte ridicând catalogul făcut sul. Putea să doneze cufărul bisericii, pentru misiunea cu copiii. Căutau mereu articole în care să depoziteze jucăriile sau să împacheteze cele necesare pentru excursiile pe care le făceau.

– Avem cinci sute. Adjudecătorul ținea mâna ridicată, fluturându-și degetele. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

– Cinci sute? protestă ea. Nu, nu, eu am licitat cinci dolari.

– Prețul era însă de cinci sute. Adjudecătorul dădu din cap spre ea. Ai tot timpul grijă la preț, domniță! Acum știi care este. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

Vă rog, licitați careva cinci sute cincizeci! Cum de-a putut să fie atât de naivă? O păcălise alura lui de bătrân inocent.

Bărbatul de lângă Charlotte ridică și el catalogul.

– Dau eu cinci sute cincizeci.

Charlotte răsuflă ușurată, apăsându-și mâna pe piept. Mulțumesc, dragă domnule! Răsfoi din nou paginile catalogului, căutând o descriere, o informație, orice lucru cât de mic legat de cufăr. Nu apărea însă nicăieri pe listă.

– Cinci sute cincizeci, oferă cineva șase? Șase sute de dolari? Ochii vânzătorului erau vioi, expresivi, iar obrajii îi străluceau, îmbujorați, deși, în cort, aerul de munte se simțea destul de răcoros pentru luna aprilie.

Femeia de lângă Charlotte ridică mâna.

– Șase.

Încă trei licitanți se îndepărtară. Charlotte privi cufărul cu ochii mijiți, gândindu-se că ar trebui să profite de moment ca să-și vadă de drum. Trăise suficient din procesul de licitație.

În afară de asta, voia să și mănânce de prânz înainte să meargă la coafor. Apoi, după ce ar fi plecat de la salon, ar fi avut exact timpul necesar cât să se ducă acasă și să se schimbe, înainte ca Tim să vină să o ia la șase.

- Șase, oferă cineva șase sute cincizeci? Vocea judecătorului sălta la fiecare silabă.

- Șase sute cincizeci. Bărbatul din stânga ei. „Pot să-l folosesc pentru piese de schimb la un geamantan vechi pe care-l restaurez.

- Șapte sute, spuse Charlotte, cuvintele țâșnindu-i singure pe buze. Își dresе glasul și îl privi drept în față pe judecător.

Să fie folosit pentru piese? Niciodată! Ceva dinlăuntru ei se revolta la gândul că acel cufăr ar putea fi demontat.

- Cufărul ăsta merită să aibă și el parte de îngrijire atentă și de iubire.

- Chiar așa, tânără domniță. L-am salvat eu însumi. Și ceea ce salvez eu nu e niciodată distrus. Ochii vânzătorului strălucеau, albăstrii, la fiecare cuvânt și o străfulgerau pe Charlotte cu fiori arzători. Oferă cineva șapte sute cincizeci?

Femeia de lângă ea ridică mâna.

- Opt. Charlotte nici nu-l mai așteptase să ridice prețul. Sute. Opt sute.

Fugi! Ieși de-aici! Charlotte vru să se-ntoarcă, dar picioarele refuzau pur și simplu să se miște din loc, iar tălpile îi rămaseră înfipite în gazonul domeniului Ludlow. O adiere a vântului de aprilie îi răcori broboanele de sudoare ce-i răsăriseră brusc pe frunte.

Nu-și dorea cufărul acesta. N-avea nevoie de el. Apartamentul ei era modern, micuț și, deocamdată, ordonat. Așa cum îi plăcea ei.

Malone & Co era un magazin de lux, rafinat și ultramodern. Unde ar putea strecura aici un cufăr vechi și uzat? Lăsând deoparte faptul că își cheltuise toți banii picați din cer pe renovare. Până la ultimul bănuț. Iar în cont mai avea exact atât cât să-și permită o nunță restrânsă. Suma de opt sute de dolari pentru un cufăr nu era prevăzută în buget. Dacă ar fi avut de gând să arunce atâția bani pe fereastră, și-ar fi cumpărat o pereche de pantofi Christian Louboutin.

- Îți cam face cu ochiul, nu-i așa? zise bărbatul în violet aplecându-se spre Charlotte și arcuindu-și sprâncenele stufoase.

- Din păcate, da.

Tim ar face o criză dacă i-ar aduce acasă chestia aia.

Charlotte privi cufărul. Oare cine era bărbatul sau femeia care îl stăpânise odinioară? Dar mireasa din 1912 despre care vorbise adjudecătorul – nu și-ar dori ea oare un cămin pentru piesa asta de mobilier veche și ponosită?

– Opt sute cincizeci, licită al doilea bărbat din stânga lui Charlotte.

– O mie de dolari. Charlotte își lipi palma peste gură. Era însă prea târziu. Făcuse oferta.

Oh, va trebui să-i explice asta lui Tim.

– Vândut.

Adjudecătorul își lovi palmele una de alta și scoase din buzunar un bilet. „Cufărul îți aparține.”

Charlotte citi biletul deja tipărit. *Salvat. 1000 \$.* Se întoarse pe călcâie spre el și strigă:

– Stați puțin, domnule, scuzați-mă, dar cum de ați știut?...

Bărbatul se făcuse, însă, nevăzut. Și, odată cu el, mulțimea și murmurul vocilor. Charlotte se trezi că nu mai e nimeni lângă ea, cu excepția cufărului ponosit și a vârtejului sclipitor din aer.

Capitolul doi

Charlotte se aplecă spre Tim, în timp ce priveau, de la masă, cum se derula aniversarea părinților lui. O sclipire când albăstruie, când chihlimbarie se revărsa peste farfuriile, după cum goneau prin sala de bal luminile de petrecere.

- A fost bună cina, nu-i așa? zise ea.

Haide, Tim. Sunt doar niște bani.

- A fost minunată.

Charlotte întoarse capul și-l privi. Pentru ea, Tim era întruchiparea perfecțiunii. Dacă putea spune așa. Nasul său drept se potrivea perfect cu buzele pline și cu bărbia simetrică, pătrată. Părul lung și nisipiu i se revărsa, cu o strălucire delicată, peste obrazul sculptat.

Acum, însă, chipul său, de obicei luminos și fermecător, avea o expresie abătută.

Of, de ce nu așteptase până la întoarcerea acasă pentru a-i spune? Acum, familia – Katherine – avea să dea vina pe ea pentru lipsa de implicare a lui Tim.

- Vrei să dansezi? Uite, Jack ne tot face cu mâna.

Jack era fratele mai mic al lui Tim, cel care venea imediat după el în succesiunea de cinci băieți. David, Tim, Jack, Chase și Rudy.

- Imediat, zise Tim și îi făcu semn lui Jack să aștepte.

Toți invitații prezenți la aniversarea a patruzeci de ani de la cununia părinților lui se băteau pe ringul de dans, cântând cât îi ținea gura *Celebrate good times, come on**.

Toți, în afară de Tim și Charlotte.

- Hai, Tim, ce mare lucru! Hai să dansăm!

Charlotte se ridică, netezindu-și fusta cu mâinile. Era hotărâtă să se distreze în seara asta, să uite de misiunea ei pe Muntele Roșu,

---

* *Celebrate good times, come on* („Haideți să sărbătorim vremurile bune”), vers din piesa *Celebration* (1980) a trupei Kool and the Gang. (n.tr.)

care o băgase în faliment, și să-și lase latura extravertită să pună stăpânire pe ea în seara asta. După-amiază, avusese o lungă conversație cu *fata aceea*, în timp ce stătea pe scaun și își făcea părul și manichiura.

Îmbrăcase o rochie de petrecere nou-nouță, bleumarin, cu cor-saj mulat și fustă cloș, scurtă. Și o pereche de pantofi cu baretă Jimmy Choo, asortați cu rochia, pe care îi cumpărase la reducere.

Totul mergea atât de bine în seara asta! Tim nu-și putea dezlipi privirea de la ea și, pentru prima dată, Charlotte simțea că face parte, cu adevărat, din familia Rose.

Și apoi, cu cincisprezece minute mai devreme, Charlotte se aplecase spre bărbatul ei și-i mărturisise: „O, Tim, am uitat să-ți spun, dar azi, pe Muntele Roșu, am nimerit la o licitație și am cumpărat un cufăr. Cu o mie de dolari.” Uite, vezi, n-a fost chiar atât de rău!

Apoi a observat o ușoară înnegurare în privirea lui. „O mie de dolari?” Tim era responsabil cu bugetul pentru nuntă și drămuise fiecare bănuț până pe 23 iunie.

După asta, au continuat să șuşotească, pe un ton aspru, Tim încercând să înțeleagă de ce și cum cheltuisese ea atâția bani fără să se consulte cu el. Cearta înăbușită se sfârși abia când se servi desertul.

– Sper că nu ți-ai cumpărat rochia aia de cinci mii de dolari, pe care ți-o doreai, pentru că acum nu ne-o mai permitem.

– Nu, n-am cumpărat-o, spuse Charlotte, pe un ton ușor iritat. Nu mi-am cumpărat încă rochia.

Mărturisirea aceea plutea între ei, înnegurând și ultima fărâmă de veselie din privirea lui Tim.

– În două luni ne căsătorim, Charlotte. Tu ai un magazin cu rochii de mireasă.

– Știu, știu.

Oare când o să se învețe să-și țină gura? Își alesese momentul cum nu se putea mai prost.

Și-au mâncat prăjitura cu morcov într-o tăcere apăsătoare.

– Sigur nu vrei să dansezi? zise Charlotte luându-l ușor de braț.

Tim se ridică brusc de la masă.

– Ies să iau puțin aer.

– B... bine. Charlotte îl privi cum se îndepărtează și ochii i se umplură de lacrimi. Tim?

El se întoarse, privind în jos spre ea.

– Îmi pare rău pentru bani.

– Știu, Char. Își trecu ușor degetele peste gâtul ei, spulberându-i toate temerile. Nu-i nimic! Zău! Mă-ntorc într-o clipă!

În cele patru luni de când îl cunoștea, ajunsese să știe că Tim avea întotdeauna nevoie de timp să reflecteze. Rareori se-ntâmpla să ia decizii pripite. Un motiv în plus să se gândească pe-ndelete la tot calvarul cu nunta.

El nu făcea niciodată nimic din impuls – și-atunci de ce venise cererea în căsătorie atât de rapid? Să fi fost un moment de slăbiciune romantică? Nici măcar nu era sigură că Tim își *dorea* să se însoare cu ea. Și-atunci, ce-l făcuse să cadă în genunchi în fața ei, la doar două luni de când se cunoscuseră, și să-i pună inelul pe deget?

Dar ea? Ea își dorea să se căsătorească *cu el*? Probabil că mâine, în zori, ar trebui să se urce-n mașină și să mai facă un drum până la Muntele Roșu.

Dar, oh, cererea în căsătorie fusese atât de frumoasă și de romantică! Perfectă! Charlotte spusese „Da” fără să mai stea pe gânduri. Se lăsase în voia inimii. Așa cum îi spusese mereu Gert să facă.

Formația schimbă registrul, muzica deveni lentă și romantică, luminile de pe ringul de dans se estompară, iar cuplurile începură să se lege pe ritmul piesei *I Only Have Eyes for You**.

Charlotte își luă poșeta și porni spre toaletă. Dacă mai stătea mult acolo, cineva avea s-o ia la întrebări despre Tim.

După ce se văzu dincolo de ușă, Charlotte se simți recunoscătoare să fie, în sfârșit, singură. Se aplecă peste măsuța de toaletă și își studie în oglindă reflexia, ferindu-se de strălucirea luminilor ce o orbeau.

Șuvițele cârlionțate, ce scăpaseră din coc, i se revărsau pe gât. Apăsând ușor cu degetul sub ochi, își șterse o pată de rimel. În timp ce-și deschidea poșeta să-și ia rujul, o voce îi susură peste umăr.

– Arăți superb în seara asta, Charlotte!

Charlotte se uită în oglindă. Katherine, soția fratelui mai mare, David, stătea în spatele ei.

– Și tu la fel. Îmi place mult rochia ta.

Katherine se apropie de măsuța de toaletă și se aplecă spre oglindă, verificându-și părul și machiajul. Era prima și, de altfel,

---

* „N-am ochi decât pentru tine”, în engl. în orig. (n.red.)

singura noră din familia lui Marshall și Blanch Rose. O onoare pe care o lua în serios și pe care o apăra cu strășnicie.

– Te distrezi? o întrebă Katherine, afișând un zâmbet rece și forțat, în timp ce pescuia un ruj din poșetă. Tu și Tim v-ați certat? Ați șușotit tot timpul cinei. Bine că Blanch nu vă putea vedea, zise în timp ce-și dădea pe buze cu un roșu aprins. Tim e, de obicei, primul pe ring, iar în seara asta n-a dansat deloc până acum. El nu rata niciodată *Celebrate*.

– Mă distrez de minune, Katherine, mulțumesc, îi răspunse Charlotte, evitând cu eleganță încercarea lui Katherine de a stoarce informații de la ea. Conversația ei cu Tim nu era deloc treaba cumnatei lui. Patruzeci de ani de căsnicie reprezintă o adevărată piatră de hotar.

– Știi, Charlotte – Katherine smulse un șervețel din cutie – dacă tot vei face parte din familia Rose, ar trebui să începi să te comporți ca un membru al familiei. Îl tragi pe Tim prin colțuri întunecate și aveți conversații private, ca și cum n-ar avea voie să se alăture familiei lui. Nimeni nu va accepta vreodată ca așa ceva să se repete. Își tamponă cu șervețelul alb colțurile buzelor roșii.

– Te prinde bine nuanța, zise Charlotte, nefiind dispusă să treacă în defensivă și să discute cu Katherine despre familia Rose. N-ar fi avut niciun rost. Mai bine rămânea pe teritoriul ei. Avantajul de a juca pe teren propriu! Asistenta mea, Dixie, le machiază pe miresele noastre, iar ea folosește nuanțe de roz delicat pentru clientele noastre cu tenul deschis la culoare.

Katherine își aruncă rujul înapoi în poșetă.

– Ei bine, mi-a fost recomandat de vânzătoarea de la Saks. Dar nu schimbă subiectul, Charlotte!

– Avem un subiect? făcu ea.

Părea mai degrabă un interogatoriu. Charlotte își închise poșeta cu un clinchet și întinse mâna după un șervețel. Era mai bine să-i distragă atenția. Dacă ar lua-o la goană pe ușă, n-ar face decât să-i alimenteze bănuielile.

– Hai să-ți spun o poveste, Charlotte. Am fost vecină cu familia Rose de când aveam trei ani până în primul an de liceu, începu Katherine, făcând ghemotoc șervețelul și aruncându-l în coșul de gunoi. David mă ducea la școală când eram în clasa întâi. Da, chiar așa. El era mai mare, era într-a doua. Și apoi, în vara de dinainte de clasa a

șaptea, tatăl meu ne-a mutat în partea cealaltă a orașului, într-o vilă dintr-o comunitate exclusivistă. Aveam piscină, terenuri de tenis. Katherine își încrucișă brațele și se rezemă de măsuța de toaletă. Părinții mei erau nevoiți să muncească însă opzeci de ore pe săptămână ca să putem duce o viață de lux, iar asta ne-a dezbinat familia. Au divorțat la o zi după ce eu îmi luasem permisul de conducere, zise și își privi mâinile. Mă simțeam destul de pierdută, continuă ea, așa că m-am dus cu mașina în vechiul nostru cartier. Ultimul loc în care fusesem fericiți. Dave și Tim adunau cu grebla frunzele de toamnă în grămezi pe care să poată sări Jack, Chase și Ruddy. Era ca și cum timpul ar fi rămas în loc acasă la familia Rose, în afară de faptul că David se transformase în băiatul acesta înalt, împlinit, minunat. M-a văzut și mi-a făcut cu mâna. Am tras pe alee, în mai multe sensuri, și n-am mai plecat.

Charlotte se uită la ea în oglindă și privirile li se întâlniră pentru o clipă.

- Nu mă prea pricep să citesc printre rânduri, Katherine, zise Charlotte, vorbind în continuare cu o voce scăzută și fermă. Ce vrei să spui?

Charlotte se duse la chiuvetă să se spele pe mâini, ca să scape de privirea lui Katherine, tăioasă ca un laser.

- Uite, o să-ți spun deschis ce gândesc.

- Te rog.

Charlotte opri apa, se întinse după un prosop și, trăgând aer în piept, își strânse coastele ca pe un scut în jurul inimii.

- Charlotte, eu nu cred c-o să meargă între voi. Nu te potrivești în familia asta. Și nu pentru că n-ai putea, ci pentru că nu vrei. Ce se va întâmpla odată ce veți fi căsătoriți? Pe tata și mama Rose i-ar uci-de să vadă că Tim se-ndepărtează de noi.

- De ce... de ce s-ar îndepărta de familie? Katherine, aiurezi! Ia zi, când a lipsit Tim de la un eveniment de familie, de la cina de duminică sau de la vreo zi de naștere de când suntem noi împreună? Nici măcar o dată!

- Charlotte, Tim te-a cerut în căsătorie cu inelul bunicii la doar două luni de când te-a cunoscut, zise Katherine fluturând ostentativ două degete spre Charlotte. Păi, două luni i-a luat numai să o invite în oraș pe ultima lui prietenă. Se ruga, vorbea cu ea după slujba de la biserică, a așteptat să o cunoască puțin, a vorbit cu oameni care o

știau bine ca să afle cum e. S-au întâlnit vreme de șase luni și noi ne-am gândit că ea ar putea fi aleasa, pentru că Tim n-ar fi pierdut timpul cu o femeie dacă n-ar fi crezut că ajunge undeva. Apoi, din senin, te întâlnește pe tine la o cină de Crăciun și nu-l mai vedem aproape două săptămâni. Am crezut că și-a pierdut mințile. Mama Rose s-a temut că Tim va rata ziua de Crăciun cu noi.

– Relația ne-a luat pe amândoi prin surprindere, spuse Charlotte, rezemându-și umărul de peretele de lângă ușă. Dar el e făcut pentru mine. Și eu pentru el. Nu-i așa?

Charlotte nu mai întâlnise pe cineva ca Tim. Nu se mai simțise niciodată așa cum o făcea el să se simtă. Și niciodată nu fusese atât de îndrăgostită. Lăsând deoparte spaima pe care i-o dădea senzația continuă de cădere liberă și drumul pe munte făcut de dimineață pentru a scăpa de zgomotul orașului și pentru a-l auzi pe Dumnezeu, Charlotte își dorea cu disperare ca Tim să fie bărbatul cu care să trăiască aniversarea de patruzeci de ani a cununiei. Iubirea vieții ei.

Katherine îi aruncă o privire piezișă.

– Mi-a spus David că el și Tim nu și-au ales încă smochingurile.

– Mai e timp destul.

Charlotte încercă să o citească pe Katherine. Unde voia să ajungă cu tot acest interogatoriu?

– N-am văzut vreo invitație ori vreun anunț cu data nunții.

– Invitațiile sunt la mine acasă. Katherine, chiar te privește chestia asta? Tim și cu mine ne căsătorim. – Ah, dacă siguranța din glas i-ar ricoșa și în suflet! – Și o vom face exact așa cum vrem. Stai liniștită, n-avem de gând să ne rupem de părinții sau de frații lui, conchise Charlotte și o porni spre ușă.

– O, dar mă *privește*, i-o trânti Katherine. Ce se întâmplă cu familia asta mă privește și pe mine. Tim îmi e mai apropiat decât propriul meu frate. Nu vreau să-l văd rănit, nici să-i văd familia dezbinată. Cresc trei copii care poartă numele de Rose și vreau să crească la fel ca tatăl lor, nu să se izbească de necazurile pe care le-am îndurat eu cu părinții mei.

Charlotte puse mâna pe clanță și trase cu putere. Exact atunci, Lauren, partenera lui Rudy din acea seară, dădu buzna în toaletă.

– Charlotte, aici erai. Tim te caută peste tot. Bună, Katherine!

– Lauren...

Charlotte plecă fără să se mai uite în urmă. Tim stătea pe hol, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare.

– Bună, zise el.

– Bună, zise Charlotte prăbușindu-i-se în brațe și lăsându-i prezența caldă să topească orice urmă a confruntării reci cu Katherine. Îmi pare foarte rău pentru banii pe care i-am cheltuit pe cufăr, Tim!

– Nu mai contează. Am avut nevoie să mă liniștesc, atâta tot. Îi ridică ușor bărbia cu degetul. Îmi pare rău pentru ce am spus despre rochia ta. Poți să-ți cumperi orice vrei tu. Ne descurcăm noi cumva.

Charlotte îl sărută, iar Tim își lăsă mâinile să alunece pe spatelul ei și o strânse la piept.

– Vrei să dansezi? spuse ea.

– Credeam că nu mai întreb!

Pe ringul de dans, Tim o înlănțui cu brațele și o privi pătrunzător, în timp ce cântăreața fredona despre „casa în care am crescut”^{*}.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Nimic, zise Charlotte legănându-se împreună cu el într-o parte și într-alta și de jur împrejur. Apanajul toaletei pentru femei.

– Dar ești supărată. Nu comiți un sacrilegiu dacă-mi spui.

Tim își lungi gâtul ca să vadă cine ieșea din alcovul toaletei.

– Deci Katherine era!

– Ar fi trebuit să mă avertizezi că e un pitbull.

– Nu credeam că o să se repeadă la tine, zise Tim și îi prinse, cu delicatețe, capul între palme. Mai mult latră decât mușcă.

– Pe tine te-a mușcat vreodată? întrebă Charlotte schițând un zâmbet, și toată tensiunea din schimbul de replici cu Katherine se topi. Pare să creadă că are unele drepturi asupra ta. Asupra întregii familii. Dacă am fi trăit în vremurile biblice și i s-ar fi întâmplat ceva lui David...

Sărutul lui Tim căzu pe buzele lui Charlotte, curmându-i gândul, și continuă amândoi să alunece în ritmul muzicii melancolice.

– Cea mai frumoasă față din încăperea e în brațele mele, îi șopti Tim la ureche, așa că, dacă nu te deranjează, n-aș prea vrea să discutăm despre soția fratelui meu.

---

^{*} *The house that built me*, cântec interpretat de Miranda Lambert (n.tr.)

Când o sărută din nou, Charlotte își lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului său și toată povara de pe suflet se topi.

Puțin după ora unsprezece, Tim o duse pe Charlotte cu mașina acasă și urcă împreună cu ea cele patru etaje până la apartamentul ei, luând-o de mână, lărgindu-și nodul cravatei și deschindu-și primii nasturi de la cămașă.

– Ne gândeam să ieșim mâine cu motocicletele, să mergem pe pista cu zgură.

Tim se rezemă de perete, în timp ce Charlotte deschua ușa masivă din oțel a apartamentului. Tim era un motociclist pasionat.

– Paul și Artie n-au mai fost la curse de când s-au mutat în Texas.

Charlotte aflase în seara asta că Paul și Artie erau veri din partea mamei, din familia Buchanan.

– Vino cu noi. I-am convins să vină până și pe Dave și Jack.

– Am fixat o întâlnire cu Tawny. Charlotte aprinse lumina de la intrare și se rezemă de tocul ușii.

– Ai programată o întâlnire duminică?

Tim își lăsă mâna să alunece peste mijlocul ei și o trase mai aproape de el.

– Mergi la curse? *Duminică?*

Ea își ridică întrebător o sprânceană și zâmbi, în timp ce-l îngâna.

– Nu mergem la curse, mergem *cu motocicletele*.

– Va fi o cursă, odată pornite motoarele, zise Charlotte, apoi se întinse spre el și își trecu degetele prin părul lui. Vrei să intri?

– Crezi că mă cunoști suficient de bine?

O sărută jucăuș, strecurându-se pe lângă ea în apartament.

Îl cunoștea? Nu era greu să-i vezi firea competitivă și pasiunea pentru tot ce era extrem. Tim le afișa cu mândrie. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Tim o trase spre el și o strânse la piept, lăsând ușa să se închidă în urma lor.

Chiar atunci, tocurile lui Charlotte se loviră de ceva tare, iar ea se împiedică și căzu pe spate, scăpând din îmbrățișarea lui.

Tim o prinse de mână înainte să atingă podeaua.

- Char, ești bine?

- Sunt bine... ce e cutia asta? Charlotte se aplecă să o desfacă și aruncă o privire înăuntru. O, invitațiile pentru nunta noastră!

- Ce caută pe hol?

Tim duse cutia pe măsuta de cafea din lemn masiv. Charlotte făcuse economii un an întreg ca s-o poată cumpăra - era primul obiect de mobilier pe care-l cumpărase efectiv.

- Le-a adus Dixie de la magazin.

Tim o privi printre gene.

- E nevoie de o întâlnire pentru nuntă? Ca să vedem cum stăm? Charlotte respiră adânc.

- Da. Săptămâna asta, Tim. Suntem deja la jumătatea lui aprilie.

Trecu pe lângă el și se-ndreptă spre masa din sufragerie, unde își lăsase iPad-ul.

- Luni seară? spuse Tim în timp ce butona ecranul telefonului. Nu, am ședință cu consiliul municipal. O privi cercetător pe Charlotte. Se pare că eu și Dave vom primi lucrarea de reamenajare din centru.

- Serios, Tim? Minunat! Marți am eu programată o întâlnire cu fata primarului.

- Fata primarului? făcu Tim și își arcui sprâncenele. Bravo! Sunt impresionat.

- A citit despre Tawny în ziar și s-a gândit că, dacă reușim s-o mulțumim pe Miss Alabama, cel mai probabil ne vom descurca la fel de bine și cu ea.

- Neapărat, hai să-i oferim fetei primarului un tratament à la Charlotte Malone. Ce zici de miercuri? Tim ocoli canapeaua, îndreptându-se spre masa din sufragerie. Sunt liber. Cina și apoi chestiunile legate de nuntă?

- Perfect.

Tim mai butonă puțin la telefon și apoi o strânse pe Charlotte în brațe pentru un sărut lung și domol.

- Ar fi mai bine să plec tocmai pentru că *nu vreau* să plec.

- Ne vedem dimineață.

Charlotte respiră adânc, cu ochii închiși, îmbătându-se de mirosul pielii lui. Îl privi apoi cum pleacă, sprijinită de ușa ce se închise cu un clic în urma lui. Sunetul acela îi trezea de fiecare dată temerea-fantomă de a rămâne singură. Pe deplin singură.

De când murise mama, Charlotte se împăca greu cu singurătatea. Era numai una. Gert obișnuia să pună un disc vechi, ceva despre numărul unu, cel mai singuratic număr.* Charlotte detesta acel cântec și pleca din casă ori de câte ori îl asculta Gert.

Charlotte Malone ajunsese să fie propria ei insulă, ivită în peisajul familiei – prin naștere sau prin moarte.

După ce-și aruncă pantofii din picioare, se duse la bucătărie să-și ia o sticlă cu apă. În timp ce răsucea dopul, se opri lângă fereastră și privi lung spre îndepărtata strălucire portocalie a orașului Birmingham, analizându-și gândurile, desprinsă de orice emoție.

O bătaie în ușă o făcu să tresară.

– Tim?

– Am un colet de la domeniul Ludlow pentru Charlotte Malone. Un cufăr.

Charlotte își lipi nasul de ușă și îl cercetă pe bărbatul de dincolo de vizor.

– E cam târziu, spuse ea.

Când plătise pentru livrarea cufărului se așteptase să-i fie adus săptămâna următoare. Nu cu un sfert de oră înainte de miezul nopții.

– Mie-mi spuneți! Trebuie doar să semnați de primire și-am și plecat!

Charlotte descuie ușa și un bărbat slăbănog, în blugi murdari și cu o mustață Fu Manchu luă cufărul și îl așează în apartament.

– E ușor. Sper că face cât ați dat pe el! zise și îi întinse clipboardul. Semnați aici!

După ce bărbatul plecă, Charlotte împinse cufărul în mijlocul apartamentului și se așează în genunchi în fața încuietorii sudate.

– Ei bine, noul meu prieten! Ai idee câte neazuri mi-ai făcut azi?

---

* Aluzie la cântecul *One is the loneliest number* („Unu e cel mai singuratic număr”) al trupei Three Dog Night. (n.red.)

Capitolul trei

Emily

August 1912

Birmingham

Întârziase. Din nou. Emily coti spre Highland, tăind-o prin curtea doamnei Schell, mergând repede, abținându-se cu greu să n-o ia la fugă și prinzându-și părul la loc, aranjând mai bine acele. Își dori ca aerul fierbinte de august să se miște, să adie. Transpirația îi picura pe ceafă, pe sub gulerul înalt și aluneca mai jos, pe spate.

Mama s-ar enerva, tata ar fi amuzat. Dar întrunirea sufragetelor se prelungea. Atâtea păreri, atâtea voci! Îi dădeau dureri de cap.

Emily o luă la fugă pe alee, pe lângă casă, spre intrarea servitorilor, ce dădea în bucătărie, cu fusta lovindu-i gleznela și tocurele tropăind pe pavaj.

Ei bine, dacă mama avea s-o certe că a întârziat, Emily putea să dea vina pe Phillip. O prinsese când pleca de la ședință. Numai când își amintea sărutările din spatele trăsorii lui, simțea cum o cuprinde fierbințeala.

Măcar dacă ar fi prins-o înainte de întrunire! Ar fi avut timp mai mult, iar ea ar fi scăpat de discursul jalnic al doamnei Daily. Vocea i se ridica și apoi scădea și iar urca, pentru a urca apoi din nou.

Doamna Daily era chiar amuzantă. Emily râse ușor și, când ajunge în dreptul unui brad mare, o mână țâșni de după el, o apucă de braț și o trase în spatele copacului.

Emily se răsuci țipând, cu pumnul tras înapoi, gata să lovească. Earl Donaldson, vecinul și prietenul ei din copilărie, știa cât de tare

lovea. Sărise de după copaci de prea multe ori și, în cele din urmă, fata îl pocnise.

– Emily, liniștește-te, eu sunt! Eu sunt!

Își lăsă pumnii jos și privi lung în ochii lui Daniel Ludlow. Genunchii i se înmuiară.

– Daniel, ce faci aici? Se aruncă asupra lui, iar bubuitul din pieptul ei se auzea puternic și deslușit. Trecuse atât de mult, trecuseră luni de când nu mai primise vești de la el.

– Te caut pe tine, asta fac, prostuțo. *Tu* unde ai fost?

– Unde am fost? Chiar aici, unde m-ai găsit. *Tu* unde ai fost?

– Știi unde am fost. Nu mă necăji.

El zâmbi, punându-și șapca de baseball de-a-ndoaselea, iar hotărârea fetei de a rămâne supărată pe el se topi cât ai clipi.

– M-am uitat după tine când am fost în oraș. Cum se face că n-ai venit la niciun meci de-al nostru?

– Am avut treburi mai importante.

Emily își întoarse fața și nu-l mai privi, dar asta, preț de vreo jumătate de pas. Se aștepta ca ea să lase baltă totul și să dea fuga la stadionul Rickwood doar ca să-l vadă pe el cum dă cu bâta într-o minge?

– Ce-i mai important decât baseballul?

O ridică în brațe și o învârti prin aer.

– Mi-a fost dor de tine.

Își lipi obrazul de al ei, iar Emily îl cuprinse în brațe.

– O mulțime de lucruri sunt mai importante decât baseballul. Arta, teatrul, educația, mișcarea sufragetelor, să învăț de la mama cum să conduc gospodăria.

Emily se îndepărtă de el atunci când o puse jos, lăsându-l cu buzele-n aer, țuguiate în căutarea unui sărut.

– Dacă ți-a fost dor de mine, de ce nu mi-ai scris? Și mai există un lucru numit telefon. Ai auzit de această invenție, nu-i așa?

– Haide, Em! Sunt un jucător de baseball sărac. Nu-mi permit să dau telefoane.

Daniel îi răsuci pe deget o șuviță de păr rebel, ce i se unduia pe gât. Ea își ținu răsufierea, simțind furnicături când degetele lui îi atinseră pielea.

- Și ți-am scris. În fiecare săptămână. Problema e, domnișoară, tu de ce nu mi-ai răspuns?

Emily se desprinsese din strângerea mâinii lui. O tulbura, o copleșea cu farmecul său.

- Ai venit în Highland să mă verifici? Cum de n-am fost la meciurile tale de baseball? Cum de nu ți-am scris? Tu ești cel care s-a urcat în autobuzul ăla și a plecat, împreună cu paisprezece bărbați urât mirositori, ca să jucați un joc stupid. Închipuie-ți, bărbați în toată firea alergând toată ziua prin țărână după o mingiuță albă!

- Em, e baseball. Distracția favorită a întregii Americi.

Daniel își ridică brațele, cu o expresie ce-i trăda pasiunea.

- E cel mai tare joc din lume. Și merge din ce în ce mai bine, Em.

Își scoase șapca de pe cap, își trecu degetele prin bretonul des și apoi și-o puse la loc. Avea un B mare pe ea, inițiala echipei lor. Barons.

Avem reguli noi și ligi mai multe, reluă el. Un *hitter* sau un *sacker* bun poate să câștige un salariu decent acum. Se nasc staruri. Cy Young, Nap Lajoie, Ty Cobb. Se zvonește că face bani frumoși cu Tigers. Cinci mii de dolari.

Cinci sau șase mii de dolari pe an? Tata câștiga atât sau chiar mai mult numai într-o lună. Iar Phillip Saltonstall și tatăl lui, încă și mai mult. Mergeau cu mașini Oldsmobile, nu cu autobuze ieftine, și trăiau în case frumoase, nu în moteluri înșirate pe marginea șoselei.

- Pe mine nu mă interesează Cy Young sau Ty Cobb. Pe mine mă interesează, mă *interesa* Daniel Ludlow. Ai venit să-mi spui că semnezi un contract la profesioniști pe mii de dolari?

Emily se opri țațoșă, își încrucișă brațele și așteptă. Acum clar întârziase la cină, dar în fața ei stătea Daniel. Daniel!

- De fapt, nu.

Daniel se întoarse, strecurându-și mâinile în buzunare. Lanțul ceasului de aur sclipi în soare.

- Eu nu câștig mii de dolari din baseball. Tocmai de aceea renunț. Îmi place mult jocul și ar fi strașnic dacă într-o zi aş putea să-mi cumpăr propria echipă, dar deocamdată... - un sentiment înăbușit, ce se întrezărea în ochii de un albastru strălucitor, îi mistui lui Emily și ultima fărâmă de mânie - am obținut un loc de muncă la Institutul Pollock Stephens.

- Colegiul meu? Ce să faci? Să predai?

Daniel se-ntorcea acasă!

- Când s-a întâmplat asta? Nu-mi vine să cred că renunți la sportul pe care îl iubești. Mărturisesc că asta aproape că mă face să-mi pierd respectul pentru tine. Ce te-a apucat să faci așa ceva?

- Nu știi, Emily? Tu ești motivul.

- Eu?

Se simțea lipsită de apărare în fața avansurilor lui și, când o trase în brațele lui, Emily se lăsă în voia inimii.

- N-am mai primit nicio veste de la tine de cinci luni! Nicio scrisoare. Nici o carte poștală măcar.

Mirosea a săpun și a bumbac cald, proaspăt spălat.

- Ți-am scris în fiecare zi, jur! Și-am pus eu însumi scrisorile la poștă.

Îi mângâie umărul și o sărută pe tâmplă. O frământare romantici-că zvâcni în pântecul lui Emily.

- Ce mai contează, scumpa mea, acum sunt acasă!

- Mi-a fost așa dor de tine! N-am cu cine să joc crochet. Emily se ghemui în brațele lui. Sau cu cine să-ncerc dansurile noi. Cu tata și Phillip?

Își ferecă buzele. Phillip! Daniel nu știa de el!

- Phillip?

Daniel îi atinse bărbia, aplecându-se ca s-o privească în ochi, dar Emily se trase într-o parte.

- Spune-mi, așadar, ce te-a făcut să renunți la baseball?

Își încrucișă brațele la piept și își împietri inima. Acum aparți-neia altui bărbat.

- Ei bine, începu Daniel, încet și prudent, fără să-și dezlipească privirea de ea. Am pierdut două meciuri la rând într-o singură zi, în fața celor de la Memphis Turtles, iar băieții erau nervoși din cauza asta. Fumau și înjurau, beau, iar autobuzul mirosea ca un canal după o vară fierbinte și secetoasă și m-am întrebat: „De ce îmi place mie mai mult cu prostovaniile ăștia decât cu fata mea dragă?” Cine-i Phillip, Emily?

- Dar tu iubești baseballul, Daniel. Cum rămâne cu șansa ta pe teren, când poți să răsucești bâta și să-ți iasă niște aruncări fantastice și „să simți fiorul lemnului ce trosnește”... Nu asta mi-ai spus tu că îți place la joc?

Emily lovi aerul cu o bătă închipuită, zâmbind, încercând să-l convingă pe Daniel cu argumentele propriului său vis, încercând să-l împiedice să mai pună întrebări despre Phillip. Nu plănuiise întâlnirea asta astăzi. Sau mâine. Sau oricând altcândva, dacă era să fie sinceră. *O, Daniel!*

- N-am crezut că mă ascultai în acele seri în care ne plimbam prin curtea școlii.

- Am auzit fiecare cuvânt. Mi-au plăcut mult plimbările noastre pe-nserat.

- Dacă aș fi avut bani, te-aș fi dus la un film sau la o cină simandicoasă. Își întoarse buzunarele pe dos. Ce să facă un student sărac cu o față frumoasă ca tine? N-aveam decât baseballul să mă facă să par important.

- Nu trebuie să pari important în fața mea. Plimbarea prin curtea școlii era o întâlnire frumoasă, Daniel Ludlow! Încă mă gândesc la momentele acelea.

- Și eu la fel și de-asta am și renunțat la baseball, Emily! Mi se părea fără sens să mai joc atunci când mă gândeam la tine. Și mă gândeam tot timpul.

Respirația îi era tot mai slabă și sacadată pe măsură ce vocea lui căpăta un ton tot mai grav. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

- Nu iubesc baseballul. Te iubesc pe tine.

- Mă iubești? Cum e posibil să mă iubești? Nu te-am mai văzut și n-am mai auzit nimic despre tine din aprilie.

- Am trimis cinci sau șase scrisori în fiecare sâmbătă, în care îți ceream să mă aștepți, zise el și o privi de sub cozorocul șepcii. Chiar nu le-ai primit?

- Aș zice că nu le-am primit dacă le-aș fi primit?

Emily îl ocoli și porni spre leagănul ce atârna de ulm. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că mama va pune masa în curând, dar nu putea să-l lase încă pe Daniel. Se împinse cu degetele de la picioare în iarbă, punând leagănul în mișcare. Daniel se rezemă de trunchiul copacului.

- Aș spune că ți-am scris dacă nu ți-aș fi scris, Emily?

Daniel își dădu șapca jos, iar claiă încălțită de păr des și castaniu i se cârlionță peste frunte și în jurul tâmpelor. Emily obișnuia să-i zburlească ușor cârlionții ca să-l necăjească, după ce el se străduia din rășputeri să-și netezească părul.